

DREAM WEAR Club

1 / 2015, huhtikuu

SISÄLTÖ 1/2015

Sisällys, yleisiä tiedotuksia	2
Pääkirjoitus	3
Puhiksen kynästä: Syrjintäsuojan piirissä	3
DWC @ TransHelsinki 2014	4
TransvestiSMI, joku uskonto?	5
Jääprinsessan unelma elää ja voi hyvin	6
Kansalaisvelvollisuuden täyttäminen omalla identiteetillä	8
Vauhtia ja vaarallisia tilanteita...	9
Hauhon ohjelma	10
Romanttinen Pariisi	12
Projekti Iantionlaajentajat	14
Turun teatteriviikonloppu (takasivu)	16

TAPAHTUMAT 2015

DreamWearin kahvi-illat

Transtukipisteellä Helsingissä jokaisen kk:n 2. maanantai ja 4. tiistai klo 19.00 ellei toisin mainita.
Turussa, Oulussa, Rovaniemellä
- kts. kotisivumme.

Muut tapahtumat

Muista tapahtumista löydät tietoa tämän lehden sivuilta, paikallisen SETAn toimistolta, Transtukipisteeltä sekä kotisivuiltamme internetistä.

Wuolteen viikonloput ym.....

DREAMWEAR CLUB R.Y.

Tärkeät puhelinnumerot

040 - 737 9131 (vertaistuki)

040 - 766 8657 (läheistuki)

Kotisivut

<http://www.dreamwearclub.net/>

Sähköposti

dwc@dreamwearclub.net

[facebook.com/DreamWearClub](https://www.facebook.com/DreamWearClub)

Yhdistyksen tili

577005-2100253

Jäsenmaksu

40 € / vuosi 2014

Miksi kannattaa olla DWC:n jäsen?

- ilo kuulua mukavaan joukkoon
- oma jäsenlehti
- saat oikeaa tietoa omasta identiteetistäsi
- olet etuoikeutettu jäsenten tapahtumiin
- ilmainen jäsenyys puolisollesi
- jne, jne...

Pasilanraitio 5, 2. krs, 00240 Helsinki

Johtava sosiaalityöntekijä

Maarit Huuska

050 913 3278 (ti 14-16)

maarit.huuska@seta.fi

DREAMWEAR 1/2015

ISSN 1456-6079

17. vuosikerta

Ilmestyy 2-4 kertaa vuodessa

Päätoimittaja: Kristiina XL

Taitto/ulkoasu: Kirsi & Kristiina XL

Toimituksen sähköposti:

toimitus@dreamwearclub.net

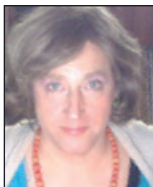
Kannen kuva:

Atte Rissanen

Painopaikka: KL-Digipaino

Digipainokone: Ricoh C7100

Galerie Art Volume 115g / 90g

LEHDEN SILMUJA, AJATUKSEN VERSOJA

Puoluepoliittikointi ei kuulu yhdistyksellemme vaikka eduskuntavaalit käytiinkin ja jälkipyykkiä pesty. Huuhteluvesi on suorastaan kuplivaa. Joitakuita on syytetty jopa kuplassa elämisestä. Mutta! Ei tarvitse olla kummoinenkaan filosofi tajutakseen, että jokainen meistä elää omassa kuplassaan; oman ympäristönsä ja historiansa muovaamassa uskomusten, toimintojen, tapojen, elinpiirinsä, ymmärryksensä rajaamassa ”kuplassa”. Vaarallista on, jos sokeana omalle kuplalleen kuvittelee ainoastaan ”niiden muiden” elävän kuplassa, ajatuksena että ”ne toiset” elävät väärenlaisessa todellisuudessa. Kutsutaan tätä vaikka korrektisti omahyväisyydeksi. Kuplien sota siis - arvojen ja asenteiden kamppailu hegemoniasta. Näin tietenkin on aina ollut, paitsi sellaisina aikoina, jolloin väki on

ahdettu kaikki samaan ”pakkokuplaan”. Historiasta tunnemme esimerkkejä.

Viime eduskuntakaudella tehtiin merkittävää lainsäädäntöä, jonka seurauksena omassa ”trans-kuplassani” on ollut hieman helpompi hengittää. Hitusen huolestuneena täytyy seurata tulevaa mutta ei saa jäädä kyhjöttämään. Joskus aikoinaan väitettiin, että yksityinen on poliittista ja tottahan se on edelleenkin. Yhdistyksemme säännöissä sanotaan:

”Yhdistyksen tarkoituksena on edistää seksuaalisen ja sukupuolisen tasavertaisuuden ja kansalaisten muiden perusoikeuksien toteutumista yhteiskunnassa. Yhdistys puolustaa seksuaali- ja sukupuolivähemmistöjen oikeuksia yhteiskunnassa päämääränään, että ihmiset voivat elää avoimesti omana itsenään.”

Aika poliittisesti sanottu! Tarkoituksemme tärkeyden ymmärsi viimeistään, kun seurasi, millaisia sammakoita eduskuntasalin puhujapöytästä päästeltiin tasa-arvoisen avioliittolain ja tasa-arvolain käsittelyssä. Mitä väljemmäksi ja näkyvämmäksi trans-kuplamme käy, sitä kiivaammin sen kimpuun käydään. Kuplien sodan rintamalinjat ovat nykyisin selvät jos aikaisemmin sitä sotaa uskalsi käydä vain muutama rohkea sissi.

DWC täyttää ensi vuonna 20 vuotta. Vuosi kuluu nopsaan joten eiköhän aleta valmistella juhlia. Keitä juhlissa näemme, keitä kutsutaan? Toivon mukaan mahdollisimman monta uutta ja iloisesti kuplivaa ihmistä, kaikista mahdollisista sukupuolista, kaiken ikäisiä ja näköisiä asiamme ystäviä.

Krisse

PUHIKSEN KYNÄSTÄ: SYRJINTÄSUOJAN PIIRISSÄ

Olemme eläneet alkuvuoden uudistetun tasa-arvolain aikaa. Sukupuolen ilmaisun vapaus pääsi hartaan, vuosia kestäneen väännön tuloksena syrjintäsuojan piiriin. Lakikuvioden tasolla yhteiskunta on tehnyt sen, mikä sen on pitänytkin tehdä.

Yhteiskunnan jälkeen katse siirtyy yhteiskunnan jäseniin, ihmisiin. Jokaisella ihmisellä on oma elinpiirinsä. Yksilöitä ei voi lakiteksteillä ohjailta juurikaan muuttamaan omia asenteitaan. Siksi hurskas toive siitä, että transihmiset saisivat parempaa kohtelua ylhäältä annettujen käskyjen ja määräysten nojalla, on kuolleena

syntynyt ajatus.

Niin makaa kuin petaa. Jos haluaa elää avoimesti omana itsenään, saa varautua siihen, että itse saa oman tilansa lunastaa. Itse tein viimeisen säädön vuodenvaihteessa lakimuutoksen yhteydessä ja siirryin käyttämään tunika-asua korkosaappaiden kera myös töissä. Lopputuloksena on ollut yllättävänkin myönteinen. Ehkä jotakuta asia riisoo, mutta se on hänen ongelmansa, ei minun.

Itse asiassa se, mikä oli aikanaan heikkous, muuttui pikku hiljaa uhkaksi ja mahdollisuudeksi. Nykyisin se on jo vahvuus. Kun uskaltaa olla oma itsensä, se kantaa pitkäl-

le. Työpaikkakuvioissa törmään usein siihen, että kun sopivassa saumassa uskaltaa heittäytyä itseironiseksi, niin sillä on ilmapiiriä vapauttava vaikutus.

Piti minun kirjoittaa siitäkin, että millaista härdelliä syntyy, kun menin korkosaappaissa kertausharjoituksiin, mutta se jäi nyt kirjoittamatta. Miksi? Kas kun ei ole jutun juurta, koska asia ei herättänyt huomiota! Juttelin toki asuvalinnastani samaan sodan ajan kokoonpanoon kuuluvan vakiupseerin kanssa, ja näkemyksemme oli yhteinen. Näytä miltä näytät, kunhan paikkasi täytät!

YHDISTYKSEMME TransHelsinki 2014 -VIIKOLLA

Teksti ja kuvat: Kristiina XL

Perinteisellä marraskuisella TransHelsinki-viikolla oli viime syksynä DWC ehkäpä tavallista näkyvämmiin esillä. Perjantaisessa ”Meidän historiamme – Seta 40 vuotta ja Transtukupiste 20 vuotta” –seminaarissa oli esiintymässä peräti kaksi yhdistyksemme jäsentä parrasvaloissa, nimittäin Eveliina ja Minna-Maaria. Ja olipa tuttuja yleisönkin joukossa merkillisen monta. Bonuksena julkaistiin koko kansalle yhdistyksemme ensimmäinen vapaaseen levitettyyn tarkoitettu lehtemme, perhe- ja parisuhdeteemanumero. Alla kuvasatoa tapahtumasta. Seminaarin huipensi illallinen Espan kappelissa rattoisassa noin kymmenen hengen seurueessa.

Kati Mustola oli penkonut BB-aiheisia lehti-artikkeleita

Minna-Maaria ja kunnianhimoiset suunnitelmat luisteluareenoiden valloittamisesta

Eveliina kertoi kahleittensa murtumisesta, tyylikkäästi

Edustavaa yleisöä, bongaatko tuttuja?

Kurkkaa netistä lisää
<http://transhelsinki.fi/index.php/2014-ohjelma/>
<https://www.youtube.com/user/SetaFinland>
<https://www.youtube.com/watch?v=JWSOeMU6kRU>

TransvestISMI, JOKU USKONTO?

Teksti ja kuva: Susanna P.

Eräänä kosteana alkusyöksen iltana, muutama vuosi sitten, kun ystävättäreni sai minut mukaansa kotikaupunkimme yöelämään...en tiennyt tuon illan räjäyttävän pääni?! Minua haki tanssimaan ihan oikea transvestiitti! Pukeutuneena lipevän heterojampan valeasuun.

Hiukan myöhemmin tutustuin valokuvien muodossa tiittityttöön nimeltä X. Olin lievästi sanottuna kauhuissani. Oliko transvestismi jokin ihme salaseura, eräänlainen outo uskonlahko, Minna-Maaria nimisen ylipapittaren johtama joukko kaappikummituksia, jotka eivät ilman jonkin mystisen dvc-hallituksen lupaa saa seurustella normaisten kanssa!?? Harvoin olen ollut niin mielelläni väärässä.

Vähän kerrallaan tuo kummallinen -ismi alkoi avautumaan, suureksi järkytyksekseni. Luojan kiitos olin jo yhteiskunnalliset velvollisuuteni täyttänyt, pitkän parisuhteen suorittanut ja tarpeeksi monta lasta maailmaan saattanut, eli vihdoinkin vapaa, luonteeltani avoimen utelias keski-ikää lähestyvä naisihminen. Tilanne vetosi neuroottisuuteen saakka täydellisyyttä tavoittelevaan esteetikoon minussa : rumasta miehestä kuoriutui muutamilla varaosilla avustettuna suuren luokan kaunotar, oikea lady! Vaihtelu virkistää? Olin saanut yhden sijasta kaksi uutta ystävää...

Mitä sen jälkeen tapahtui-jääköön kertomatta. Kunnes syksyllä 2014 tarkkaavainen lukija huomasi päivän Helsingin Sanomissa Menot-palstalla pienen ilmoituksen. Trans Helsinki-viikko!!! Kutsu kahvi-iltaan transvestiiteille, heidän läheisilleen ja kaikille asiasta kiinnostuneille. Eli minulle? Siitä huolimatta, että tuo alussamainittu dvc-niminen 'salaseura' yritti tietämättään harhauttaa menotiedoissa olevalla entisellä osoitteellaan, minua ei lannistettu! Nokkelana naisena googletin paikan ja navigoin Setan ovelle matkapuhelimeni avulla.

Halusin, paitsi kohdata tuskallisetkin muistoni menneestä suhteesta, saada selville oliko kiinnostukseni tuohon yhteen henkilöön kohdistuvaa, vai ko tiittityttöihin noin yleensä. Kauhistuin itseäni, totta kai. En missään tapauksessa ollut lesbo, naiset eivät kiinnostaneet minua. Miksi naisten vaatteet miehellä, huulipunaa, kynsilakkaa, peruukki, rinnat, sukkahousut, korkokengät...listaa voisin jatkaa loputtomiin, vetivät minua puoleensa pakkomielle-teenomaisesti? Kuka/mikä minä olen? Olenko sai-

ras, voiko tästä parantua? Karkuun olen yrittänyt, tuloksetta.

Tällä hetkellä olen sinut trans-mieleni ja -ruumiini kanssa. Osaan halutessani pukeutua naiseksi tilanteen niin vaatiessa. En nauti siitä, saati aiheutamastani huomiosta miessukupuolen keskuudessa. Silmäni lepää kahvi-iltojen kaunottarissa; heissä sisäinen kauneus kohtaa ulkoisen ja onnellisuus säteilee lämmittäen koko kalsean toimistohuoneen. Yhdellä on upeat sääret, toisella kaunis hymy, erään siro olemus saisi monet tosinaiset kateellisiksi. Villit rakennekynnet, raju meikki, huikeat korot... kokonaisuudet ovat loppuun asti mietityt väritystä myöten. Mies-nais-mix on minulle 'se juttu'.

Olen uskossa <3

Lähdössä elokuvateatteri Orionin 'Dress-a-long' näyttökseen Priscilla tyttäreni kanssa. Hänestä erottuakseni muuntauduin mustatukkaiseksi hörhelöksi, muuten ollaan samannäköisiä blondeja

JÄÄPRINSESSAN UNELMA ELÄÄ JA VOI HYVIN

Teksti: Minna-Maaria

Lainaus vuoden takaisesta blogistani: ”Päivääkään en vaihtaisi jäältä pois. Uusi haastava harrastus, uudet ystävät, mahtava tunne olla osa Iisalmen luistelijaryhmää, ja ennen kaikkea: se viisivuotiaan pikkupojan haaveuni siinä mustavalkotelkun edessä naisluistelijoiden esiintymistä tuijottamassa on nyt totta, 45 vuoden odotuksen jälkeen! Ei tarvinne siis arvailla, jatkanko uraani valkoisilla luistimillani uusiin näytöksiin. Jatkan!”

Samalla iskostui mieleeni myös tuleva kilpaura ja esitysmusiikki. Kuin taivaan lahjana Conchita Wurst purjehti euroviisustradeille ja saman tien musiikkiongelmani oli ratkaistu. Hieno koskettava tarina, upea musiikki, sopivalla rytmityksellä – feenikslintu alkoi kehittyä! Ja kuinka ollakaan, kaapin kätköistä löytyi sopivan lyhyt goottimekko, mekko, josta tuli esiintymisasuni. Asu valmiina, musiikki työstämistä vajaa valmis, koreografia etsinnässä – ja luistelu- taidot melkein pä nolla, esimerkiksi taakseliukua yhdellä jalalla ei ensinkään! Mutta fokus sitkeesti parasvaloissa! Kesä ja syksy sujuivat siis jäällä, perusteita opetellessa.

Kun ihminen ei osaa olla suomalaiskansalliseen tapaan vaatimaton ja nöyrä, niin sitähan tulee hekumoitua jääprinsessan urahaavettaan, mikä johti pyyntöön saapua puhumaan Setan 40-vuotisseminaariin, teemalla historia. ”Minä luistelusta puhumassa, historiaako?” ”Juu, tulevaisuuden historiaa siitä hetkestä, kun lajin sukupuolirajoja alettiin särkeä sisältäpäin!” Se oli siinä, kiinni veti. Sain aikaa puhua 15 minuuttia. Pyysin mukaan pari ystävääni yleisöön, Kiteen kesäleiril- tä Marja-Riitan ja luisteluliikkeen yrittäjän Inkan. Inka kysäisi vielä, että saako hän ottaa mukaansa ystävänsä Elisen. Mikäpä siinä!

Mikä foorumi! Kun sain paneutua lempiaiheeseeni sen vaatimalla hartaudella, niin ylitin puheaikani 23 minuutilla. Enkä osannut edes hävetä! Esitelmässäni toin esiin myös tavoitteeni, joka oli alkanut kypsyä jo kesällä, Kiteen leirin kahvipöytäkeskusteluja kuunnellessa. Tavoitteekseni ilmoitin osallistua Oberstdorfin aikuisten epävirallisiin MM-kisoihin vuonna 2018. Tilaisuuden jälkeen Inka ja Elise nappasivat minut mukaansa skumppalasilliselle. Hehkuttelun ja keskustelun lomassa Elise nykäisi minua, katsoi silmiini ja sanoi ykskantaan: ”Jos olet noin hullu, että lähdet nollatasolta tällaisessa lajissa tavoittelemaan MM-kisoja, niin minä olen myös niin hullu, että lähdän valmentamaan sinut sinne!” Sopimus lyötiin kiinni halauksella todistajien läsnäollessa. Elisen taustalta löytyy siis arvokisaedustuksia kuusien MM-kisojen verran 1980-luvulla. Eli siis se Elise Ahonen, se luistelija, jota tuijotin televisiosta aikanaan Katarina Wittin ohella. Elise ja Minna-Maaria - yhteinen tavoite, sama intohimo ja taidot ihan eri planeetoilta! Pala- set alkoivat loksahda kohdalleen. Seuraavaa skumppalasillista seurasi keskustelu välikisoista. Ilmoitin tähtääväni Kuopion Silver Skateen vuonna 2017. Elise totesi paikan oivalliseksi, mutta vuodeksi muutetaan 2015! Häh, mitä - siis 28 kuukauden harjoittelujakso onkin vain 4 hikistä kuukautta? Olin pelannut jo korttini eli valmentajani Elise otti saman tien ohjat käsiinsä, näyttäen kaapin paikan valmennettavalleen!

Ja jotta homma alkaisi todentua käytännössä, sain joulukuun alussa etukäteen joululahjani. Elisen vetämä yksityinen harjoitteluleiri odotti joululomalla Helsingissä. Sain ystävän neuvon Inkalta: ”Varaudu, että tulette menemään kovaa!” Pää-

tin, että nahkaani en halvalla myy. ”Teetä mitä vaan, niin mie teen kaikkeni”. Kun totuuden hetki koitti 28.12.2014, Oulunkylän tekojäällä 12 asteen pakkasessa, opin pikakurssin omaisesti, mitä harjoittelu on. Kun saavutin maksimivauhtini, niin Elise alkoi ohjeistaa potkujen suuntaa, puhtautta ja ojennuksia. Kun hetki oli tahkottu tätä rataa, niin seuraavaksi tuli käsky tihentää tahtia ja lisätä vauhtia! Jalat huusivat hoosiannaa ja keuhkot huusivat happea, mutta periksi en antanut – ”en perkele anna periksi tuolle naiselle!”

Toinen päivä sujui samaa rataa 15 asteen pakkasessa. Illalla nautimme yhteisen päivällisen, seuranamme myös Inka. Pääsin esittelemään tekemäni koreografian ohjelmaani varten. Naiset vilkaisivat toisiaan ja totesivat yhteen ääneen: ”Se on oikein hyvä, mutta laita se roskeen!” Ja niin väännettiin uusi ja vauhdikkaampi versio. Mankka pöydällä, musiikki soimassa, laulun sanoitus edessä ja kynä kädessä, liikkeitä ylös kirjoittaen ja kenttäkarttaan luonnostellen.

Kolmantena päivänä tuli sakeasti lunta. Vastatuuleen ja viiden sentin lumeen olikin hyvä tavoitella maksimivauhtia. Sirklausharjoitteiden jälkeen Elise näytti mallisuorituksen valssihypystä täyteen vauhtiin ja totesi: ”Tee perässä!” Mikäpä siinä, ”hankeen” oli turvallista hypätä, vaikka kerta oli ensimmäinen sitäkin lajia, täyteen vauhtiin hyppyä. Neljäntenä ja viimeisenä päivänä Elise päätti kokeilla, että missä se rajani kulkee. Neljän tunnin jälkeen putosin mahalleni ja sanoin: ”Nyt mie oon ihan loppu – en jaksa enää!” Uudenvuodenaattoa oli kiva siirtyä juhlimaan, ja kun kävimme leiritystämme läpi, edelleen skumppalasi kädessä, niin Elise totesi: ”Tästä alkoi yhteinen mat-

kamme kohti Oberia, mutta muista Minna-Maaria tämä – näin helpolla et enää koskaan pääse!”

Ohjelman harjoittelu pääsi vauhtiin. Videointiin piti alkaa totutella samoin kuin esittämiseen ihmisten edessä. Jännitys otti usein ylivalan ja pyyhe piti heittää muutaman kerran kehään. Helmikuun lopussa palasin Helsinkiin ajatuksella viimeistellä ohjelma. Totuus oli toinen. Elise ilmoitti, että se laite- taankin uusiksi. Reititys muutettiin uudenlaiseksi ja liikkeitä vaikeutettiin sille tasolle, että niiden kanssa pääsi – vaihteeksi - tekemään töitä.

Esimerkiksi kantakäännöksen olin itse laittanut edelliseen versioon nollavauhtiin oppiakseni sen, ja nyt se sijoitettiin täyteen vauhtiin. Uusitun lopetusliikkeen kopioin harkkakaveriltani Mintulta, 5-vuotiaalta tähtisilmältä. Tasa-arvoinen laji!

Asuvalinta johti kahnauksiin seurassani. Uskovaisten kaarti seuran hallituksessa veti herneen nenäänsä ja yritti estää kilpailemiseni. Seuran maine kuulemma vaarantuu. Kävin muutaman hyytävän keskustelun hallituksen jäsenten kanssa ja lopputulos oli, että ilmoittautumiskaa- vakkeessa oli oma nimeni monien

muiden mukana. Kun seuran nettisivulla todetaan, että luistelu kuuluu kaikille, niin se todellakin kuuluu kaikille!

Kuopion hallilla ilmoittautumisen yhteydessä sain sitten kuulla, että järjestävä taho oli pohtinut vakavissaan sijoittamistani naisten sarjaan eli mainetta oli näköjään kertynyt jo ennen ekoja kisoja. Siitä lievästi purputin, kun hommasta olisi pudonnut pohja pois kokonaan ja toiseksi, naisten sarjassa on paljon kovempi taso!

Tuskailu ohjelman kanssa jatkui esitysviikolle saakka. Melkein kaikki harjoitusesitykset päättyivät mahalleen, kun yritin tavoitella suorituskäytäntöjä. Lopulta sitkeys kantoi tulosta ja ohjelma loksautti paikalleen niin liikkeiden kuin ajoituksenkin suhteen.

Pääsiäislauantai oli odotettu ja pelätty neitsytesiintymisen päivä. Silvereissä luisteltiin lukemattomissa sarjoissa kolmena päivänä yli 300 kilpailijan voimin. Oma osuuteni alkoi jo edellisiltana, kun meitä oli 18 aikuista samalla harkkajäällä. Olipa upea tunne olla samalla jäällä monien netistä tuttujen ihmisten kanssa. Kansallisuuksia oli Suomen lisäksi Venäjä, Saksa ja Norja. Kisapäiväni alkoi puolen tunnin lämmittelyjäillä Iisalmessa, josta ehdin suihkun kautta Kuopioon meikkiin ja kampaukseen. Ruokailun jälkeen oli aika siirtyä hallille ilmapiiriä haastelemaan ja sitten kohti pukuhuonetta. Portaikossa vastaan tuli – Elise! Meinasin pyörtyä siihen paikkaan. ”Mitä sinä täällä teet?” ”Tulin katsomaan sinua” – leveän hymyn kera! Ei oo todellista, valmentajani ajaa 800 kilometriä, jotta näkee minut jäällä 1,40 minuutin ajan. Tätä hommaa ei rähmitä!

Elisen ohjaamien verryttelyjen jälkeen oli aika siirtyä jäälle, viiden minuutin verryttelyyn viiden kansakilpailijan kanssa. Sen jälkeen vuorossa oli vartti odottelua ennen omaa vuoroa. Kuuluttaja kajauttaa

Kuva: Atte Rissanen

ilmoille nimeni ja kotiseurani, liihottelen yleisöä tervehtien jälle samettikoltussani, verkkosukissani, vahvassa meikissä ja upeassa kampauksessa. Jos yleisö ei tietäisi olevani mies, niin se menisi vipuun. Keskiympyrään aloitusasentoon, ”Rise like a phoenix” räjähtää soimaan, kädet ylös ja ykköshaasteeseen, piruettiin – kierroksia kiitos! Neljä kierrosta kertyy, yleisö räjähtää aplodeihin ja kannustus jatkuu ja jatkuu...

Huomaan, että sata läpimenoa on tehnyt tehtävänsä, liikkeet rullaavat selkäytimestä käsin. Homma alkaa sujua, vaikka kädet vispaavat. Jalat onneksi eivät ja niillähän sitä luistellaan. Pitkä liuku onnistuu, suunnanvaihto perään ja sitten odottaakin jo hyppy-yhdistelmä. Sekin nappiin, viimeinen hyppy kaarelle alas, kädet sivulle ja välituuletus. Tuomarit käydään moikkaamassa loppuliukuun lähtiessä. Liuku päättyy spiraaliin, josta irtautuminen toiselle polvelle ”Minttuun”. Lopuksi vielä ”Elisaveta”, puhallus kämmeneltä ja sitten villi

tuuletus! Kyynelet tulvahtavat silmiin – mie tein sen, mie tein sen! Ruusu ja kortti mukaan ja pois jäältä, Kiss and cry-nurkkaukseen.

Pisteitä Free Artistic Bronze-sarjasta kertyi 6,25, tavoitteen mukaisesti. Jatkossa tavoittelen 2,5 pisteen lisäystä per vuosi, jolloin vuonna 2018 pitäisi olla 14 pisteen tuntumassa, jolla tapellaan jo pokaalista MM-kisoissakin. Ja mikä tärkeintä, asustani ei tullut pistevähennyksi! Voitto jäi 2,5 pisteen päähän eli nälkää riittää. Ja komea pokaali komeilee kaapin päällä!

Taitoluistelu on tarjonnut minulle paljon enemmän kuin kuvittelin. Valkoisten luistinten lumo on läsnä joka kerta jäällä ollessani, mutta se on loppujen lopuksi vain lisämauste. Uuden oppiminen, itsensä haastaminen, epäonnistumisen tuska, yhdessäharjoittelun riemu ja ihanat uudet ystävyssuhteet ovat vieneet mennessään niin, että muu elämä rakentuu väkisin jään ympärille.

KANSALAISELVOLLISUUDEN TÄYTTÄMINEN OMALLA IDENTITEETILLÄ

Teksti ja kuvat Anukatariina

Viime kesänä tuli hankittua henkilökortti Anukatariinan kuvalla. Hankkimispäätöksessä viimeinen pisara oli se, että vuodentakaisessa EU-parlamenttivaalissa vaalitoimitsija rupesi valittelemaan, että ei kykene minua tunnistamaan miehisestä passikuvastani. Pienen taivuttelun jälkeen hän toki suostui ottamaan äänestyslappuni vastaan ilman, että peruuttamista tarvitsi päästä nostaa.

Kortti on ollut käytössä kerran jo viime kesänä, kun lipuntarkastaja epäili minun ajelevan laittomasti jonkun miehenpuolikkaan lipulla raitiovaunussa. Nytpä sitten olin päättänyt käyttää korttia ensi kerran myös suunnitelmallisesti kansalaisvelvollisuutta täyttäessäni.

Menin tarkoituksellisesti samaan postitoimistoon kuin vuosi sitten ennakoäntäni antamaan. Pettymyksekseni sama mieshenkilö ei ollut kuitenkaan tiskin takana. Sen sijasta siellä oli oikein ystävällinen nainen. Huomasin kyllä, kuinka hänellä löi kymmenisen sekuntia tyhjää katsoessaan henkilökorttiani – koska en ollut puhunut sanaakaan, hän ilmeisesti oletti alun alkaen asioivansa naisen kanssa. Tilanteesta toivuttuaan hän sitten toimitti oman osuutensa todella sujuvasti, kohteliaasti ja silmänsä värähtämättä.

VAUHTIA JA VAARALLISIA TILANTEITA PALVELUTALOSSA

Teksti ja kuvat Anukatariina

Huhtikuun lopulla vatsatanssiryhmälläni oli hyvää mieltä tuottamaan tarkoitettu keikka espoolaisessa vanhusten palvelutalossa. Ryhmämme opettajan ottaessa paikkaan aikanaan yhteyttä, siellä aktiviteeteistä vastaava henkilö oli epäillyt, mahtaako vatsatanssi olla sopivaa esitettävää...! Vaikka kovasti halusin lähteä mukaan, tuo kommentti jäin vaivaamaan mieltäni: Jos vatsatanssi on jollekin noin vaikea aihe, miten vaikea mahtaa olla sitten mies sitä naisten vaatteissa esittämässä. Tästä syystä keikui pitkään kahden vaiheilla, mutta päädyin lopulta lähteä mukaan ryhmän jäsenten kannustuksen vuoksi – eräskin heistä väitti, että ei ollut minua mieheksi tunnistanut, kun minut ensimmäistä kertaa joulunäytöksen pukukopissa tapasi. Sovimme kuitenkin, että minulla olisi ”ääni käheänä” ja siksi kuiskisin vain, jos minun pitäisi jotain puhua.

Aikataulu ennen esitystä oli tiukka ja siksi minun oli pukeuduttava jo ennen palvelutaloon menoani. Niinpä sitten kävelin viileähkössä kevätsäässä ohut tanssiasu alla ja kevättakki sen päällä autolle. Taisin kerätä muutaman tuijotuksen perääni...

Tila, jossa tanssimme, oli raivattu palvelutalon kahvihuoneen keskelle, joten se ei ollut suuren suuri. Esittämässämme numerossa meitä oli viisi naista ja vauhdikasta koreografiaa piti vähän jarrutella, että emme olisi osuneet ojennetuilla jaloillamme tai käsillämme yleisöön kohtalokkain seurauksin. Kolhuilta siis vältyttiin ja saimme lämpimän vastaanoton niin vanhuksilta kuin henkilökunnaltakin – kovasti kyseltiin, missä meitä pääsee näkemään toisenkin kerran. Myös äänenkäheysjekku ilmeisesti onnistui, kukaan henkilökunnasta ei vaikuttanut reagoivan minuun mitenkään erityisesti.

**Laatua ja hyvää palvelua
Rovaniemellä**

KLKOPIO

KL DIGIPAINO

Kansankatu 8, Rovaniemi, puh. 0207 809 500 WWW.KLKOPIO.FI WWW.KLDIGIPAINO.FI

DreamWearClub ry:n kevättapaaminen ja kevätkokous 22.05. - 24.05.2015 Hauholla

Tervetuloa jälleen tapaamiseen Wuohteen kartanoon, jonka osoite on:
Pokkarintie 35, Hauho. Lisää tietoa kartanosta löydät kotisivuilta:
<http://www.tunnelmakartanot.fi/awuolle.html>.

Tilaisuus on tarkoitettu vain jäsenille ja kutsuvieraille.
Jäsenmaksun maksamiseen ohjeet löytyvät osoitteesta
www.dreamwearclub.net .
Ongelmatilanteessa ota yhteys Helgaan (tiedot alempana).

Kysyttävää: Ohjelmaan liittyviin kyselyihin vastaa ohjelmavastaava Anukatariina
anukatariina@suomi24.fi .

Ilmoittautumiset:

Wuohteen kartano: Kartanolle ilmoittautumiset huonejärjestelyineen hoitaa Helga. Ilmoittautuessa on mainittava oma ”tyttönimi”, kumppanin nimi, saapumis- ja lähtöpäivä, majoitustoive ja mahdolliset ruoka-allergiat sekä aikataulutoive lauantaille meikkauksesta ja/tai kampauksesta. Ilmoittautuminen on tehtävä viimeistään 15.5.2015. Helgan sähköposti on helga@dreamwearclub.net ja puhelinnumero 040-5576406.

Hinnasto:

Kartano:
2 vrk: 163 euroa 1 vrk: 111 euroa

Vaunupaikka:
2 vrk: 119 euroa 1 vrk: 79 euroa

Lauantain päiväkävijöiden lounas, kahvi ja päivällinen 70 €

Pelkkä kokouksessa käynti on ilmainen.

KEVÄTKOKOUSHUTSU

DreamWearClub ry
Wuohteen kartano, Pokkarintie 35 Hämeenlinna
23.5.2015 klo 16.30

Kevätkokouksessa käsitellään sääntöjen määräämät asiat.
Tullakseen kevätkokouksessa valituksi johonkin tehtävään asianomaisen tulee olla läsnä tai hänen on ollut lähetettävä suostumuksensa puheenjohtajalle.

Terveisin yhdistyksen hallitus

Ohjelma:

Perjantai 22.05.2015

- 13.00- Saapuminen ja majoittuminen, kahvia saatavana
16.30 Tervetuliaiskahvit
17.00 Vapaata seurustelua
18.00 Iltapala
19.00- Iltaohjelma:
Tanssija-koreografi, Tanssiteatteri Erin johtaja Tiina Lindfors
kertoo aiheesta ” Kehosta, haasteista ja vapaudesta”

Vapaaehtoinen vierailu tanssilavalle Tuuloksen Kapakanmäessä

Lauantai 23.05.2015

- 7.00 – 10.00 Aamusauna
8.00 – 10.00 Aamupala majoittuneille
9.00 – 15.00 Meikkaus- ja kampauspalvelut, joista vastaa alan opiskelijaryhmä Tampereelta
10.00 Puolisoiden tapaaminen
11.30 Hallituksen kokous
13.00 Lounas
14-15.00 Vapaata aikaa meikkaukseen, oleiluun ja vaatteiden vaihtoon VAIHTOTORILLA
(voit siis tuoda käyttämättä jääneitä vaatteitasi ja asusteita, kunhan viet
käsiin jääneet kampeesi takaisin mukasi)
14.30 Kahvit
15.00-16.30 Transgender Europen johtoryhmän jäsen Arja Voipio:
”Transihmisten tilanne Euroopassa ja Suomessa”
16.30-18.00 DWC ry:n kevätkokous
18.00 Päivällinen
19.00 Keskiäikäinen ilta:

Tutkija Tom Linkinen kertoo aiheesta
”Ristiinpukeutuminen ja trans-
sukupuolisuus antiikissa, keskiajalla
ja renessanssissa”. Tom Linkinen on
keskiäikää tutkinut historioitsija ja
queer-tutkija (Suomen queer-
tutkimuksen seura), väitellyt saman
sukupuolisten suhteista keskiajalla.

Keskiäikaista musiikkia ja tanssia.

Voit pukeutua iltajuhlaan teeman
mukaisesti.

Sunnuntai 24.05.2015

- 7.00-10.00 Aamusauna
9.00-11.00 Aamupala
-12.00 Huoneiden luovutus

Kop kopinaa kop

Tänään meillä juhliitaan
kalju peittyä peruukkiin
vyötärö tiukkaan korsettiin
säätet saumasukkaan verhotaan -
ne sähkö.

Tänään ei pidättele mikään.
Huulet kynnet posket hohtaa punaa,
glitteriä luomet. Lanne kiertyy -
korot kopisee.

Kop kopinaa kop
vatsat sisään, tissit kuppeihin.
Meikäläisen bilemotto tunnetaan:
Mekko päälle - ja menoksi.

Tänään - kaikki kultaa mikä kiiltää.

nimimerkki Moni-Nainen

ROMANTTINEN PARIISI

Teksti ja kuvat: Ariella

Pitkääkainen haaveeni sai täytymyksensä oikeastaan yllättävällä tavalla. Aina on jotenkin ollut mielessä, että Pariisissa pitää käydä ennen kuin kuolee. Yli 50-vuotiaaksi tätä piti kuitenkin odottaa ennen kuin sain aikaiseksi huhtikuun alussa 2015. Eräs pikku juttu ei kuitenkaan ollut haaveissani toteuttamiskelpoisena vaihtoehtona tuossa muutama vuosi sitten tai aiemmin. En olisi koskaan uskonut lähteväni matkaan siskoni kanssa, kun ei sellaista kirkon eikä maistraatinkaan kirjoissa ole olemassa. Mutta niin vain pakkasin mukaan tuon siskoni matkaan ja ruumaan menevälle matkatavaralle kertyi painoa 18 kg. Tällaista lastia en olisi aikaisemmassa elämässäni saanut aikaiseksi!

Tyttäreni (18 v.) kysyi ennen lähtöäni mitä aion tehdä siellä? Tästäpä sain hyvän syyn kertoa lisää tuosta vähälle jääneestä puheen aiheesta: ”olen ihan perusturistina, mutta silti koen kaiken eritavalla, kun olen aika erinäköisenä

liikkeellä”. Tästäpä onkin seurannut mielenkiintoisia keskusteluja, mutta ne eivät kuulu matkakertomukseen.

Kaikki ennakkokäsitykseni Pariisia tai ranskalaisia kohtaan osoittautuivat vääriksi. Siellä palvelullaan oikein hyvin englanniksi ja ruokalistatkin olivat kaksikielisiä ranskaksi ja englanniksi mitä kohdalleni osui. Tosin liikuin turisticalueilla, joten käsitykseni on ehkäpä hiukan vääristynyt yhtiömyönteiseksi. Toinen asia mitä jännitin, oli pärjääkö ollenkaan tyylietietoisien ranskattarien kanssa? Olihan siellä tavattomasti tyylikkääitä naisellisuuttaan arvostavia ihmisiä. Niin olin minäkin, syntymäsuopuolesta viis ja Simone de Beauvoria lainaten: ”Naiseksi ei synnytä – naiseksi tullaan.” Tätäpä toteutin parhaani mukaan ja hyvin viihdyin.

Sateenkaaripaikoista en ottanut etukäteen selvää, enkä niihin löytänyt sattumaltakaan. Nautin käyskentelystä kaupungilla, pysähdyksistä Chardonnay-lasillisille ja ihan vain ympäristön tarkkailusta. Turistikohteisiin oli jo huhtikuun alussa pitkät jonot, joten kiersin tällaiset kaukaa, mutta esimerkiksi joissain kirkoissa oli ihana käydä sisällä. Kivimuurien suojassa on monesti viileätä, saa hetken istua ja iloita siitä mitä kaikkea meistä onkaan luotu.

Kaikki puhuttelivat kohteliaasti madameksi ja kaikilla tarkoitan asiakaspalvelussa kohtaamiani niin kaupoissa kuin kahviloissa. Montmartrella viereeni istui mies joka oli halukas juttelemaan englanniksi. Yllätyksekseni hän kertoi haluavansa myös olla shemale, kaltaiseni! Harmi kun kielitaitoni on aika rajoittunutta, olisi ollut mielenkiintoista jutella paljon lisääkin.

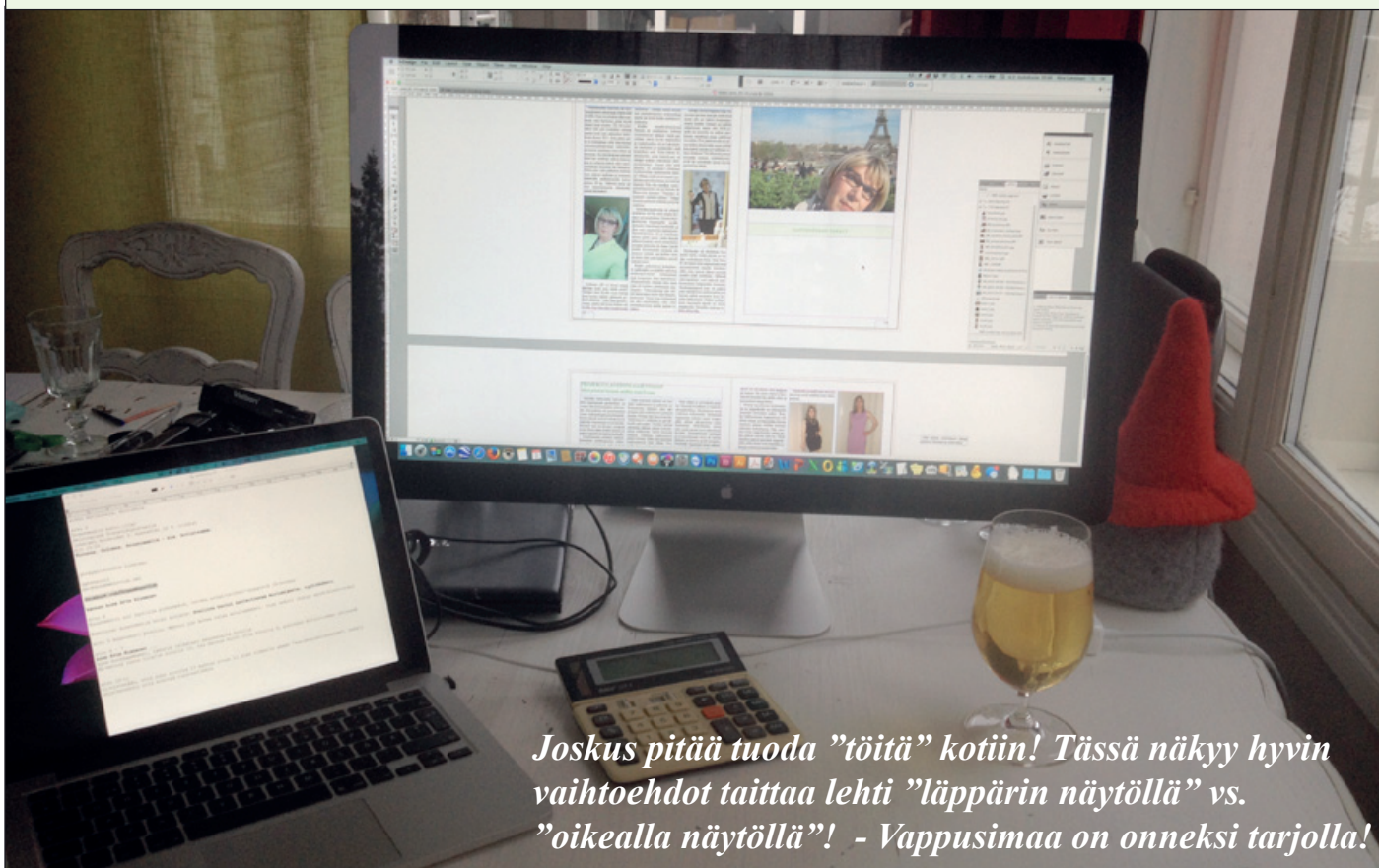
Ehkäpä rasittavimpana koin Pariisissa sen kun aina piti matkustaa maan alla jos halusi kaupunginosasta toiseen. Asemat on todella sokkeloisia, mutta silti RER-junalla tai metrolla on selkeä matkustaa verrattuna maan päällisiin busseihin. Pois jäädessä sitä on sitten hetken ihmeissään maan päällä kun miettii missäs nyt tarkkaan ottaen olenkaan? Tai lähtiessä joutuu etsimään aseman sisäänkäyntiä, eivät ole mitenkään hirmu hyvin opastettuja nämä.

Käytössäni oli etukäteen Suomeen tilattu viiden päivän ja viiden yöhykkeen Paris Visit Pass. Ei tarvinnut siten saapuessani etsiä myyntipistettä laajalta lentokentältä vaan saatoin lähteä suoraan junalla kohti hotelliani. Tällaiset aikavapaaliput ovat käteviä matkustamisen helppouden kannalta. Suurkaupungissa kun on pakko joka tapauksessa matkustaakin jos haluaa nähdä muutakin kuin hotellin lähikorttelit. Viiden yöhykkeen laajuisella lipulla on myös ympäristöä, Versailles mukaan lukien ulottuvilla.

TAITTOPÖYDÄN TERKUT

Joskus pitää tuoda "töitä" kotiin! Tässä näkyy hyvin vaihtoehdot taittaa lehti "läppärin näytöllä" vs. "oikealla näytöllä"! - Vappusimaa on onneksi tarjolla!

PROJEKTI LANTIONLAAJENTAJAT

Teksti ja kuvat Susanna, mallina toimi Yvonne

Tehtyäni tuttavuutta tiitti-mieheni superlaajaan garderobiin, en voinut olla huomaamatta, että asujen istuvuudessa oli parantamisen varaa. Jakkupukujen ja kotelomekkojen yläosat istuivat oikein hyvin sopivien Amoenojen avustuksella. Korsetti taas toi kivasti vyötäröä esiin. Mutta lähes kaikki hameet ja mekot repsottivat lantion kohdalla.

Selailtuamme erilaisia lantionlaajentajia nettikaupoissa, tulimme siihen tulokseen, että oli taas aika käynnistää projekti ja päästää ”valtakunnannyhertjä” (=lempinimeni) vauhtiin. Näitä projekteja on meillä ollut vuosien saatossa lukuisia ja toinen toistaan kummallisempia. On mm maalattu purjetta, painettu paitoja, tehty mainosteippauksia ja selvitty kunnialla ”kanankakkaseinäisen” yksinön remontoinnista.

Projekti alkoi käynnillä Etolassa, josta lähtikin mukaan pari neljän sentin paksuista vaahtomuovipalaa edulliseen hintaan. Tämän jälkeen oli vuorossa mittailuja kaavoja varten. Piti hahmottaa, mihin haluttiin lantion levein kohta. Tästä pisteestä sitten mitta ylös- ja alaspäin sekä eteen- ja taaksepäin. Näiden neljän pisteen avulla oli sitten mahdollista piirtää toppaus-ten kaava.

Googlessa hakusanalla ”vaahtomuovin leikkaus” löytyi monenlaisia ideoita. Jotkut ehdottivat tavallista keittiöveistä tai jopa ohutta fileerausveistä. Muutamat olivat kokeilleet sähköistä leipäveistä leikkaukseen hyvin tuloksin ja myös pistosahaa, kangasleikkuria ja kuumalankaleikkuria ehdotettiin. Varsinainen vaahtomuovileikkuri oli hintava aparaatti ja muutenkin vaikutti siltä, että se ei soveltuisi kaarevapintaisen ja suhteellisen pienen vaahtomuovipalan leikkaamiseen.

Ehkä erikoisin ehdotus oli kastella vaahtomuovi ja pakastaa se. Kohmeisena leikkaus olisi helpompaa eikä vaahtomuovi painuisi kasaan. Pitihän tätä ideaa kokeilla. Vaahtomuovi suihkuun ja parvekkeelle jäätymään. Useiden tuntien odottelun jälkeen pääsin kokeilemaan leikkausta, mutta huonoin tuloksin. Edelleen vaahtomuovi painui kasaan. Ehkä olin kastellut vaahtomuovia liian vähän. Toisaalta taas, jos kastelisin kovasti lisää, sulamisvesi voisi saada keittiöpöydän lainehtimaan.

Yllättäen parhaimmaksi leikkuriksi osottautui tavalliset saksit. Aluksi piti leikata vaahtomuovista oikean muotoiset palat kaavojen avulla. Tämä ei ollut ollenkaan vaikea juttu. Sen sijaan työn seuraavaan vaiheeseen tarvittiin enemmän aivonystyröiden pyörittelyä. Kuinka paloja kannattaisi työstää? Muutaman yrityksen ja erehdyksen jälkeen keksin hyvän tavan työskennellä. Homma lähti etenemään vauhdikkaasti.

Leikkasin saksilla ”käpymäisesti” aloittaen palan reunoilta ja edeten paksuinta kohtaa kohden. Olin merkinnyt tämän kohdan rassistilla vaahtomuoviin. Käytin saksia oikealla kädellä ja samaan aikaan painoin vasemmalla kädellä auki olevien saksien teriä vaahtomuovia vasten. Näin sain mukavasti ”suikaloiduksi” vaahtomuovia vähitellen.

Pian olikin jo sovituksen paikka. Housuliivit jalkaan ja toppaukset paikoilleen. Muutamissa netin videoissa kehoitetaan laittamaan toppausten leikattu puoli sisäänpäin, jolloin ulkopuolesta tulee tasaisempi. Kokeilimme ensin tätä, mutta meistä se ei vaikuttanut hyvältä. Huomattavasti parempi ja luonnollisempi tulos oli laittaa leikattu ja kaareva puoli ulospäin. Näinkään toppaukset eivät vaikuttaneet yhtään muhkuraisilta.

Yvonne valikoi kasan hameita ja mekkoja. Pian päästäisiin tarkastelemaan, kuinka vaatteet istuisivat uusien ”takapuolien” kanssa. Mutta hupsista! Nyt meillä olikin niin isoahterinen tyttö, että suurin osa vaatteista ei mahtunut päälle. Neljän sentin vaahtomuovihan tuo peräti kahdeksan senttiä lisää lantioon. Olisi siis kannattanut ensin mittailla vaatteita ja näiden perusteella ostaa oikean paksuinen vaahtomuovi. No kyllähän isosta aina pienemmän saa, mutta tulipa vain ylimääräistä työtä.

Reiluhkon ohennusoperaation jälkeen oli jälleen vuorossa vaatteiden sovitus. Nyt tulos näytti oikein hyvältä. Oli aika miettiä, kuinka toppaukset kiinnitettäisiin paikoilleen. Yvonnen mielestä oli tärkeää, että toppaukset pysyisivät varmuudella oikeissa kohdissa ja

myös wc:ssä käynti olisi helppoa ja nopeaa. Oli myös otettava huomioon housuliivien melko ohut ja pitsimäinen kangaslaatu.

Netissä myytävissä systeemisissä on toppauksille tai silikoneille ommeltu housuihin taskut. Koska leikkamissani toppauksissa oli ohuet reunat, arvelin niiden olevan vaarassa menneä rullalle housuja ylös/alas kiskottaessa. Olin ostanut toista ompelutyötä varten palan paksua mustaa trikoota. Tästä saisikin sopivat pussukat toppauksille, jotka sitten voisi ommella oikeisiin kohtiin housuliiveihin.

Olin kuvitellut, että tuosta vain nopsasti ommella surautan toppaukset housuihin ja pian ovat pöksyt valmiit. Mutta toppauksen ompeleminen kapeisiin lahkeisiin osoittautui yllättävän hankalaksi puuhaksi. Asiaa ei parantanut yhtään se, että keittiönpöytämme on kuin ”lastattu kameli”, jossa ei paljon isoja ompeluksia pyöritellä. Toisen lahkeen toppauksen ompelu sujui jotenkuten, mutta toinen ei meinannut onnistua ei sitten millään. Yvonne kannatteli housuliivejä samalla kun minä kieli keskellä suuta yritin tunkea ommeltavaa kohtaa paininjalan alle.

Ratkomisilta, ärräpäiltä ja lukuisilta kahvipausseilta ei projektissa vältytty, mutta lopulta yhteistyöllä pöksyt saatiin valmiiksi. Mutta kyllä kannatti!!!

Ero on huima lantionlaajentajilla ja ilman, kuten kuvasta näkyy.

Hameiden ja mekkojen istuvuus on aivan toista luokkaa kuin aikaisemmin.

Ps. Uudet ”takapuolet” ovat toimineet käytännössä erittäin hyvin jo useita käyttökertoja. Suunnitelmien mukaan muodot ovat pysyneet oikeissa paikoissa ja housuliivit on ollut helppo vetää ylös ja alas. Mutta tekovaiheessa ei kummallekaan juolahtanut mieleen, että täytyyhän pöksyt myös pestä.

Koska toppaukset on huolellisesti ommeltu housuihin kiinni, on pöksyt pantava pesuun toppauksiin päiviin. Tavallinen 10-litran ämpäri on liian pieni pesua varten. Kuivaamiseen tarvitaan useampi pyyhe, joihin vesi vaahtomuovista voidaan puristella. Koska vaahtomuovi on kosteanakin melko painavaa, housuja ei voi ripustaa pyykkipojilla narulle kuivumaan. Ratkaisuksi käy vaakasuora alusta, sellainen jossa kuivataan esim. villavaatteita. Mutta pesuoperaatio on sen verran hankala, että irroitettavat toppaukset ovat luultavasti kuitenkin kätevämmät. Näin itse housut voi huoletta pestä jopa pesukoneessa.

Näitä pöksyjä ei enää kannata ruveta ratkomaan vaan seuraavat pitää suunnitella toisella tavoin. Ehkä tälle tarinalle tulee vielä jatko-osa muodossa Projekti lantionlaajentajat 2.

NAISELLISEEN PUKEUTUMISEEN

- Alusasut
- Korsetit
- Housuliivit
- Sukat
- Jne...

Luotamuksellinen palvelu
Sovitusmahdollisuudella

Tekstiili-**Palmu**
Selma liike

4.Linja 20, 00530 Helsinki
puh. 09 - 753 9914
Ma-to 8-17, Pe 8-15
La suljettu

TURUN TEATTERIVIIKONLOPPU – KOHTA JO PERINNE

Teksti ja kuvat Monica

DWC:n järjestämät talviset teatteritapahtumat Turussa saivat alkunsa vuonna 2012, kun Gisella keksi kerätä porukkaa katsomaan Turun Kaupunginteatterin kappaleen ”Tilanne päällensä.” Ajatuksena oli luoda toinenkin teatteriviikonloppu Lappeenrannan lisäksi. Tapahtumasta oli ajatus tehdä perinteinen. Mutta niin kuin usein käy, molempiin tapahtumiin ei yleisöä riittänyt ja Lappeenranta teattereineen kuihtui pois.

Gisella kun asuu Tampereella ja minä Turussa niin minun oli helpompaa ottaa vetovastuu tapahtumasta ja seuraavina vuosina olen sen järjestänytkin Turun transkahvi-illan (myöhemmin Minkkimeeting) yhteyteen niin, että Minkkimeeting on perjantaina ja

lauantaina on ruokailu sekä teatteri. Minkkimeetingin yhteyteen on saatu myös muuta alan ihmisiä kiinnostavaa ohjelmaa kuten stailausta, hiusten ja geelikynsien laittoja.

Vuonna 2013 kävimme katsomassa näytelmän ”Kui-joen silta”, vuonna 2014 vuorossa oli ”The Rocky Horror Show” ja tänä vuonna oli kappale nimeltään ”Seili.”

Palautetta on tullut etenkin Seilistä. Oli surumielinen kappale ja toivottiin jotain iloisempaa jatkossa. Samoin kaupunginteatterin tilapäisnäyttämön sisäilmasta on tullut palautetta ja tästä olen myös reklamoinut kaupunginteatteria itseään. Palautetta saa antaa tietty allekirjoittaneelle jatkossakin, samoin vinkkauksia, jos joku näytös

erityisesti kiinnostaa.

Toivotaan että tämäntyylinen kulttuuripläjäys saa Turussa jatkoa tulevinakin vuosina. Meidän näkemyksemme on jo nyt kantanut hyvää hedelmää ihmisten suhtautumiseen kun kohtaavat meikäläisiä kadulla.

Hyvää jatkoa kaikille, Monica

